

fører til en vis Grad betonedes, at de danske Kreditforeningspapirer særlig skulde være egnede til at være Basis for Bankernes Likviditet. Selvfølgelig kan Kreditforeningsobligationer gøre deres Nytte og indenfor en vis Grænse tjene dette Formaal, men det vil utvivlsomt i første Række blive let realisable, let omsættelige kommercielle Tilgodehavender under den ene eller den anden Form, som man vil komme til at lægge Hovedvægten paa.

Jeg kan derfor med min bedste Villie ikke se, at det ærede Medlem med sit Forslag opnaar væsentligt andet end netop det, som Lovforslaget foreskriver. For mig synes Forskellen at være saa ringe, at jeg staar ret konsterneret overfor de særdeles kraftige Udtryk, hvormed det ærede Medlem vilde gøre gældende, at der er en overordentlig gennemgribende Forskel. Det maa tillige erindres, at naar det ærede Medlem siger, at ved at nøjes med saa lidt, som Lovforslaget kræver, vil man slappe Fordringerne, saa er Forholdet det, at der i Øjeblikket slet ingen Fordringer er. Der er aldeles ingen Forskrifter om, hvad Bankerne skal have som Kassebeholdning eller til Sikkerhed for Anfordringskrav. At Bankerne fornuftigvis, naar de er ordentlig ledede, stræber at have en saa stor disponibel Beholdning, som med Rimelighed kan antages at ville dække de Krav, der kan blive stillede, tjener kun til Bankernes Ros, og naar man nu altsaa her mener at burde foreskrive, at der skal være et vist Minimum, saa maa jeg understrege, at dette netop er et *Minimum*. Det staar udtrykkelig udtalt i Lovforslaget, at Beløbet skal udgøre *mindst* 15 pCt. af de paagældende Gældsforpligtelser, og dette vil paa ingen Maade indeholde en Tilskyndelse for en fornuftig ledet Bank at indskrænke sig til det Minimum, Loven kræver, naar Forholdene stiller Krav, som gaar ud derover.

Men jeg maa til Slut i Forbindelse hermed gøre opmærksom paa en Ændring, der kunde være paa sin Plads. Saaledes som Lovforslaget er affattet, og som det vil komme til at foreligge ogsaa med de Ændringer, som Udvalget eller dets Flertal tilraader, er jeg tilbøjelig til at tro, at der i Loven vil savnes en Bestemmelse, som udtrykkelig fastslaar den Myndighed, Bankinspektøren bør være Besiddelse af, ikke mindst netop paa det Punkt, der her er Tale om. Det er i § 18 paalagt Bankinspektøren, at han skal foretage jævnlige Undersøgelser af Bankernes Virkemaade og Forhold, og det er i § 21 sagt, at hvis en Banks Bestyrelse,

Direktion eller Revisorer undlader i rette Tid at efterkomme de Pligter, der paahviler dem o. s. v., kommer de til at staa til Ansvar derfor. Jeg er imidlertid kommet til den Opfattelse, at det vilde være ønskeligt i § 18 at indføre et Par Sætninger, der bestemt accentuerer den Myndighed, som tilkommer Bankinspektøren, f. Eks. saaledes: „Bankinspektøren fører Tilsyn med Overholdelsen af de i nærværende Lov for Bankerne givne Forskrifter. Hans Afgørelser kan indankes for Handelsministeren“. Derved vil Bankinspektøren ogsaa faa umiddelbart i sin Haand at afgøre, hvorvidt de Sikkerheder, en Bank ligger inde med for at tjene til den Dækning, der kræves i § 11, er fyldestgørende. Jeg skal tillade mig i Henhold til det, jeg her har anført, at fremsætte et saadant Ændringsforslag til tredie Behandling.

Bramsnes: Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af den Omtale, Mindretallets Ændringer har faaet dels af den ærede Ordfører for Udvalget, dels af den højtærede Handelsminister.

Med Hensyn til Bankernes Ret til at belaae eller erhverve egne Aktier er der gjort den Indvending fra den ærede Ordførers Side, at det kunde ikke hjælpe at forbyde det, for saa kunde Bankerne gensidig belaae hinandens Aktier. Jeg indrømmer naturligvis, at den Mulighed er til Stede, men den er ogsaa til Stede, naar man sætter den Begrænsning med de 10 pCt., og jeg forstaar derfor ikke, hvorledes den ærede Ordfører kan sige, at den Begrænsning, der bestaar i Belaanningen indtil de 10 pCt., kan være tilstrækkelig, naar der samtidig er et stort Spillerum udenom, hvor Bankerne kan belaae hinandens Aktier. Jeg synes, at den Indvending rammer ikke alene et Forslag, der absolut forbyder at belaae egne Aktier, men rammer ethvert Forsøg paa at hindre en ganske udstrakt Belaanning af Bankernes Aktier, selv om det sker gensidig. Jeg tror derfor, vi kan lade dette Argument fare og regne med, at der altid vil være den Mulighed udenom for den paagældende Bank, at Bankerne gensidig kan belaae hinandens Aktier, og det kan naturligvis være lige saa farligt. Men jeg tror heller ikke, at der saa kan anføres nogen absolut Nødvendighed for, at Bankerne skal have Lov til at belaae egne Aktier. Det kan være en Behagelighed for Bankens Aktionærer, ja, det er muligt, men vi giver ikke her en Lovgivning alene for Bankernes Aktionærer, men for at der skal være en Sikkerhed for,